

PAN VÁLKA A PANÍ POKOJNÁ

Pan Válka bydlel na kopci, kde neustále pršelo a hřmělo. Patřil mu velký dřevěný dům, který se rozpadal. Málokdy vyšel z domu, a to jen proto, aby zakřičel na prodavače, aby mu přinesl jídlo.

„U všech rezavých mečů! Zase jsi mi přinesl jahodový jogurt!“

„Ale mně už hruškové došly,“ odpověděl vyděšeně prodavač.

Pan Válka popadl svou starou pušku a vykřikl:

„Vypadni odsud, nebo ti nacpu zadek slanými kuličkami!“

„Nestřílejte! Vždyť už jdu!“

„A bez hruškových jogurtů se nevracej! A ne aby byly prošlé!“

Nedaleko domu pana Války stála za říčkou malá chalupa, kterou už léta nikdo nepronajímal. Nikdo zřejmě v blízkosti toho nevrleho muže nechtěl bydlet. Jednoho krásného dne ale přijela do vesnice žena, která si ten domek na vrcholku kopce zamilovala a pronajala si ho, aniž by si všímala sousedů. Tehdy poprvé skrz mraky, které kopec zakrývaly, pronikl sluneční paprsek.

Když pan Válka uviděl slunce, zamračeně se podíval z okna. A ještě víc se zachmuřil, když viděl, že spolu se slunečním světlem rozkvetly i květiny. Ve špatné náladě přešel přes řeku po malém mostě a zazvonil u dveří svého nového souseda.

Když mu žena otevřela, pan Válka na ni zakřičel: „Podívejte se, co jste udělala! Jakmile jste přišla, vyšlo slunce!“

„Není to zázrak?“ odpověděla velmi laskavě jeho nová sousedka.

„Pro všechny dělové kule! Zázrak? To je katastrofa! Mám rád jen šedou oblohu plnou deště!“

„Tak to musíte mít revma, pane ... Pane ...?“

„Pane Válka! Jmenuji se pan Válka!“

„Moc mě těší. Já se jmenuji Pokojná, paní Pokojná. Nechcete jít dál na čaj?“

„Nesnáším čaj!“ vykřikl pan Válka, červený jako rajče, a odešel, aniž by se s paní Pokojnou rozloučil.

Od příchodu nového sousedky uplynul týden a pršelo už jen občas. Pan Válka se podíval na oblohu a vzteky si rval vlasy.

Jednoho rána, když pan Válka, který byl vynálezcem, pracoval ve své dílně, ucítil něco divného. Vystrčil hlavu z okna a uvědomil si, že je to vůně květin. Několik vteřin vůni zkoumal, ale pak se rozčílil a prudce okno přibouchl.

O několik minut později uslyšel zvonek u dveří. Podrážděně, protože ho to vyrušilo z práce, šel otevřít. Venku čekala usmívající se paní Pokojná.

„Nemáte náhodou hrnek cukru? Děláám dort a právě mi došel...“

„Pět ran do čepice!“ vykřikl muž. „Nesnáším cukr! Nemám rád sladkosti!“

„Vy jste diabetik?“ zeptala se paní Pokojná starostlivě.

„Ne, nejsem diabetik! Sbohem!“ A pan Válka bez velkého rozmýšlení přirazil dveře.

Konečně přišlo jaro. Vlaštovky, které nevěděly, kdo je pan Válka, si na jeho domě postavily hnízda.

„Co je to za zvuk?“ stěžoval si. „Ach, ty zatracené vlaštovky!“

A tak vzal dlouhou hůl, vyrazil ven a chtěl hnízda zpod střechy shodit. Vylezl na žebřík, a když už se do nich chystal uhodit, uslyšel za sebou hlas své sousedky. Lekl se, ztratil rovnováhu a spadl na zem.

„Jak elegantní přistání, pane Válko. Škoda, že jste neměl padák!“

„Co tady děláte?“ zavrčel muž a masíroval si naražený zadek.

„Přinesla jsem vám kus dortu. Je v něm málo cukru, vím, že vám moc nechutná.“

Pan Válka byl překvapený. Ještě nikdy předtím žádný dárek nedostal. Navíc si připadal směšně kvůli tomu, jak spadl ze žebříku. Proto nevěděl, co říct, dort si vzal a rázně za sebou zavřel dveře. Téhož večera zažil ale další zklamání. Rozbil se mu gramofon a nemohl si poslechnout své nahrávky vojenských pochodů. Nespokojeně se vydal do kuchyně, protože najednou dostal hlad. Našel tam darovaný kousek dortu od paní Pokojné a ochutnal ho. Náhle pocítil příjemný pocit, který si nepamatoval, že by někdy měl.

Druhý den pan Válka odjel, protože dostal úkol od svého generála. Když odcházel, černý mrak, který každý večer způsoboval průtrž mračen, ho následoval, jako by to byl jeho stín.

Když se vrátil, vstávaly mu vlasy hrůzou na hlavě. Veranda jeho domu byla natřená pestrými barvami a plná květináčů zdobících zábradlí.

„U všech šavlí! Co to má znamenat?“ vykřikl. Vzal pušku a vydal se k domku paní Pokojné.

„Jemináčku! Jdete snad lovit draky?“ zeptala se paní Pokojná, když ho uviděla.

Pan Válka byl na pokraji výbuchu. „Co to je za sabotáž na mé verandě?“

Paní Pokojná se usmála a vysvětlila, že zatímco byl pryč, zničil starou verandu poryv větru. A protože jí nikdo ve vesnici nechtěl pomoci, opravila ji sama.

Pan Válka byl zmatený.

„Ale ... ale..., proč jste to udělala?“ vypadlo z něj nakonec.

„Jsme přece sousedé, ne? Musíme si navzájem pomáhat.“

Pan Válka zůstal stát u dveří bez hnutí a s otevřenými ústy... Stále ještě rozzlobený přešel malý kamenný most a vrátil se do svého domu.

Začátkem léta dokončil pan Válka vynález, který si generál objednal. Přitáhl ho na verandu, aby ho vyzkoušel.

Paní Pokojná se zrovna rozhlížela po kraji, když vtom uviděla letět velký kámen, který dopadl do rybníka. Několik hus se vyděšeně rozletělo na všechny strany. Paní Pokojná se šla podívat k verandě pana Války a uviděla tam podivný stroj.

„Copak jste to vymyslel, že to dělá takový hluk?“ zeptala se ho.

Pan Válka změnil výraz, když slyšel, že se ho někdo ptá na jeho vynález. Nadmul se pýchou a s velkým uspokojením zvolal:

„Katapult!“

„Kata... co?“ zopakovala paní Pokojná.

„Katapult! Stroj, který hází kameny a boří zdi. Objednal si ho u mě generál, který potřebuje novou válečnou zbraň. Vynalezl jsem nový typ, který umí házet kameny mnohem dál. Sledujte!“

Pan Válka stiskl páku a kámen se obrovskou rychlostí vymrštil a spadl na několik prostěradel, která ležela na louce.

„Bože můj – a to jste nemohl vynalézt něco jiného?“ vykřikla žena a otočila se zády k rozpadajícímu se domu...

Muž byl zmatený. Bylo to poprvé, co viděl paní Pokojnou znechucenou.

Toho rána se ale stalo ještě něco jiného. Paní Pokojná pocítila sálavé horko, které proniklo do jejího otevřeného okna. Přistoupila k oknu a zdálo se jí, že slunce roztaví kameny – v dálce uviděla šlehat plameny. Vyběhla vyděšeně z domu, přeběhla malý most a zazvonila u souseda.

„V údolí zuří velký požár a hrozí, že zničí celou vesnici,“ řekla rychle.

Pan Válka jen pokrčil rameny.

„Vždyť jste vynálezce! Musíte něco udělat!“

Muž se na ni posměšně podíval. „Myslíte si, že jsem hasič?“

„Proč ho neuhasíte katapultem?“

Pan Válka se hlasitě rozesmál: „Chcete hasit oheň kameny?“

„Ne, ale házením kbelíků plných vody bychom to mohli zvládnout.“

Muž na vteřinu zapochyboval a pak řekl:

„To je nemožné. Dnes si pro něj přijde generál.“

„Prosím! Čím dřív uhasíme oheň, tím dřív mu ho budete moci předat.“

Paní Pokojná vzala pana Válku za ruku a vedla ho ke katapultu. Ten chtěl protestovat, ale ruka, která ho táhla pryč byla tak hebká, že jí nemohl pusit.

Zatímco muž připravoval stroj, sousedka vyběhla do vesnice pro lidi, aby pomohli naplnit hlíněné džbány vodou ze studny.

Katapult vrhal džbány proti plamenům s velkou přesností. Při nárazu se rozbily a voda plameny uhasila.

Nakonec byl požár uhašen a celá vesnice blahopřála panu Válkovi a paní Pokojné k jejich významné spolupráci. Nadšený majitel obchodu věnoval panu Válkovi velký kelímek hruškového jogurtu a starosta mu předal medaili.

Pan Válka byl dojatý. Měl v sobě mnoho protichůdných pocitů, a protože si s nimi nevěděl rady, raději utekl domů.

Po zbytek léta nikdo neviděl z pana Války ani stín. Nevycházel z domu a ani neotevíral dveře.

Když však podzimní listí pokrylo pole, stalo se něco nečekaného. Pan Válka si u krbu četl knihu o způsobech boje a najednou uslyšel volání o pomoc. Bez rozmyšlení vzal pušku a vydal se k malému mostu. Odtud viděl několik zlodějů, kteří kradli slepice paní Pokojné. Pan Válka hromovým hlasem zařval:

„Hej, vy darebáci, okamžitě ty slepice nechte!“ a vystřelil do vzduchu.

Zloději se lekli a utekli.

Pan Válka se za nimi rozběhl, ale přehlédl prádelní šňůru, narazil do ní a spadl do louže. Paní Pokojná vyšla na verandu. Byla vyděšená, ale když viděla výraz ve tváři svého souseda, neudržela se a začala se smát. Pan Válka vstal a najednou si kvůli svému vzhledu připadal tak směšně, že se jen odvážil zeptat:

„Jste v pořádku?“

„Ano.“

„Tak... na shledanou!“

A velmi důstojně odešel směrem ke svému domu.

Paní Pokojná nechala uplynout dva dny a pak zazvonila u dveří pana Války s kyticí květin. Zevnitř domu k ženě dolehla příjemná vůně. A pan Válka přišel otevřít dveře v zástěře.

„Co děláte?“ zeptala se ho žena překvapeně.

„Dort. Od té doby, co jste mi přinesla ten svůj kousek, jsem si ho oblíbil. Už mám tady jeden hotový, dáte si?“

„S radostí.“

A žena poprvé vstoupila do domu pana Války. Když dávala květiny do vázy, překvapily ji barevné stěny.

„Vy jste si vymaloval dům?“

„Chtěl jsem, aby ladil s barvou verandy, kterou jste mi natřela.“

Povídání náhle přerušil výbuch. Pan Válka se rozběhl ke své dílně. Jakmile vstoupil dovnitř, polila ho sprška vody. Pak, mokrý od hlavy až k patě, zastavil stroj, z něhož vytékala voda.

„Co je to za nový vynález?“ zeptala se paní Pokojná a sotva zadržovala smích, když viděla, jak její soused vypadá.

„Stroj na hašení požárů. Postavil jsem ho ze dřeva a železného šrotu z katapultu.“

„A co na to generál?“ zeptala se paní Pokojná a mile se usmála.

„Bude muset odložit válku...“

Toho večera zůstali paní Pokojná a pan Válka spolu a hovořili o všem možném. Ona pak šla pro nějaké desky a ... dokonce si zatančili valčík. Když se loučili, oba se ke svému překvapení políbili. Krátce nato byl domek paní Pokojné opět pronajat. Pan Válka a paní Pokojná se totiž rozhodli, že se vezmou.

A jak to tak vypadá, pan Válka má nyní velmi milou povahu a pušku už nepoužívá. Naopak paní Pokojná se neubrání vzteku, když jí prodavač přinese jahodový jogurt, protože hruškové, které má rád její manžel, už došly.

Podle pohádky od Joan de Déu Prats: Il signor Guerra e la signora Pace přeložil a upravil David Žofák.

Odkaz na originální text:

<https://tiraccontounafiabapastrugno.blogspot.com/2014/02/il-signor-guerra-e-la-signora-pace.html>